

τουργεί από τη φετεινή χρονιά Πρώτη Τάξη του Λυκείου στο Μαργαρίτι

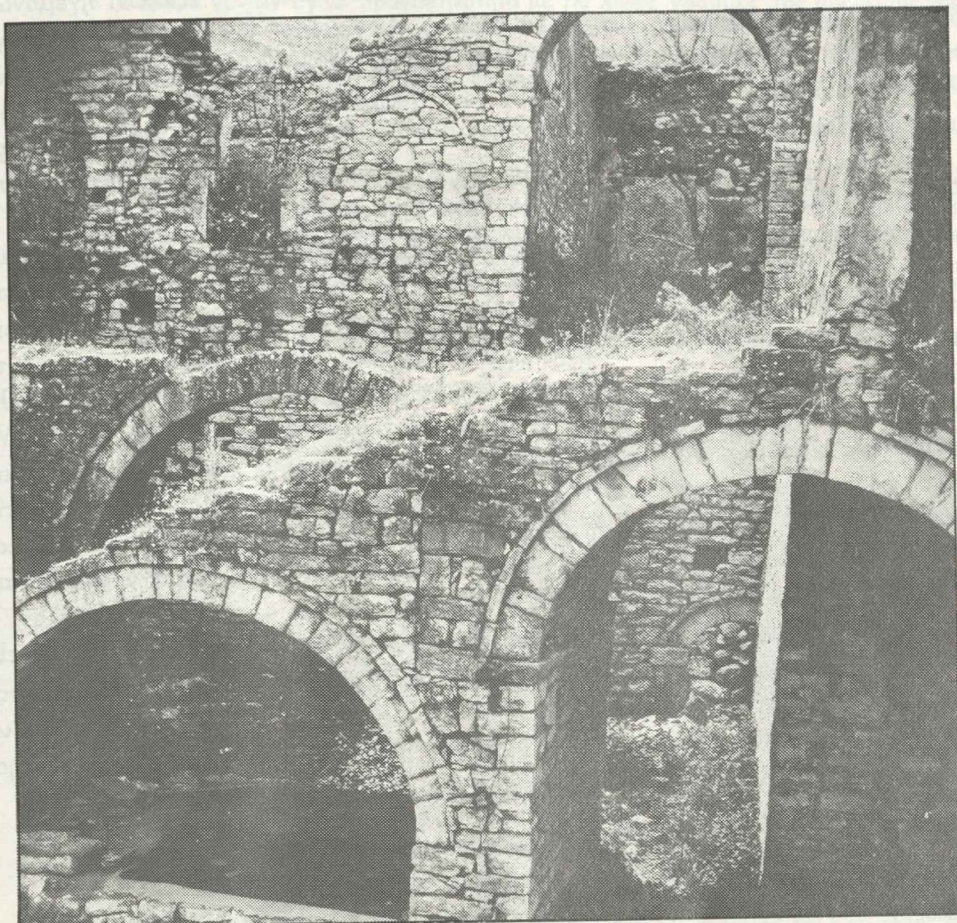
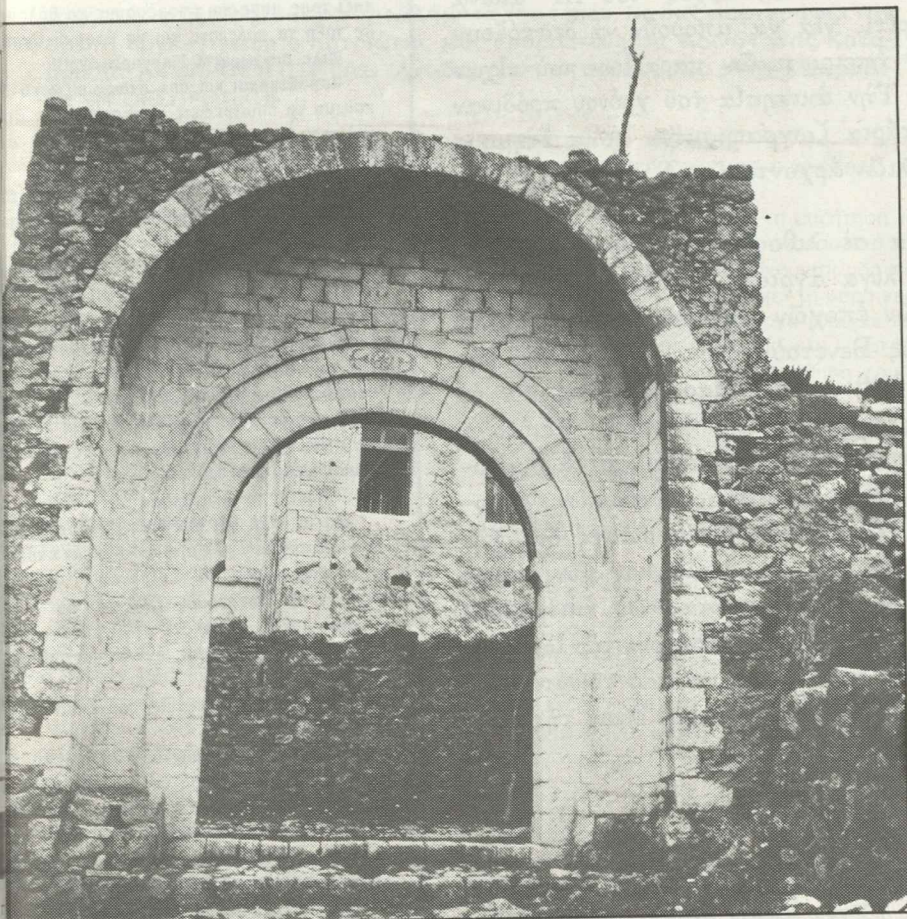
ΦΥΛΛΟΥ 16
ΟΥΝΗΣ
1983

ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΟΥ

ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ
ΤΟ ΤΑΧ.
ΤΕΛΟΣ

ΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΩΤΩΝ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ - ΥΜΗΤΤΟΥ 92 - ΧΟΛΑΡΓΟΣ

Τί περιμένουμε από τη χωροταξική μελέτη

ΟΝΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΟΥ: ΑΥΤΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΣΩΣΕΙ, ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΙ
ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΕΙ Η ΜΕΛΕΤΗ

Από το αρχείο του Αρχιτέκτονα Βασιλή Μπακογιάννη (φωτ. 1962)

ο Μαργαρίτι, όπως έχουμε ξαναγράψει, συμβάνεται στους οικισμούς που το Υ.Π. διάλεξε για εκπόνηση μελετών Οικιστικής Ανάπτυξης και Αναμόρφωσης.

συγκεκριμένα οι μελέτες του Μαργαριτίου, Παραμυθιάς και των Φιλιππών εντάχθηκαν σε μία ομάδα και ανατέθηκαν, με ευθύνη του Υ.Π. στην μελετητική ομάδα του κ. Τ. Κ.

Με βάση το όλο θέμα υπογραφής των συμβάσεων ανάθεσης των μελετών καθυστερεί απ' διαφωνίες του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων με το Υ.Π.

Η Αδελφότητα μας πρωτοστάτησε, μπορούμε να πούμε, στην κίνηση για την ένταξη του Μαργαριτίου, στο ευρύ αυτό πολεοδομικό πρόγραμμα γιατί πιστεύει πως αποτελεί τη λύση στο οικιστικό πρόβλημα του Μαργαριτίου που εορτάζει μετά την ένταξη του στους δημοτικούς οικισμούς. Τι περιμένει όμως Μαργαρίτι απ' τη χωροταξική αυτή μελέτη; Για να πούμε ποια προβλήματα περιμένουμε μας λύσει η χωροταξική θα πρέπει να ορίσουμε πρώτα τις ανάγκες μας.

Το Κοινοτικό Συμβούλιο το οποίο φέρει και ευθύνη στον όλο σχεδιασμό, ευτυχώς ληφσε, απ' την πρώτη στιγμή που ανέλαβε, ενημερωθεί σωστά, με τη βοήθεια ειδικών πληθύνων οπότε απ' ό,τι φαίνεται κι' από τις πρόσφατες αποφάσεις του για το θέμα ό και τις ανάγκες εκτίμησε σωστά και θα ρέσει να κατευθύνει το μελετητή προς τις έξι λύσεις.

Τα αίτια, της δημιουργίας πολλών απ' τα βλήματα στο Μαργαρίτι θα τα βρούμε μερικώς πριν. Δεν είναι στις προθέσεις της μερίδας μας ν' ανατρέχει στο παρελθόν να εντοπίσει παραλήψεις και να μοιράσει ύνες. Καμιά φορά όμως πρέπει να γίνεται κι' ό για ν' αποφεύγουμε την επανάληψη των αν και να διδασκόμαστε για το μέλλον.

Είναι αποδεδειγμένο πια όη η «Διανομή» με τρόπο που έγινε αποτέλεσε αρχή πολλών αν για το Μαργαρίτι. Αυτό δεν το λέμε ο εμείς αλλά το επικυρώνει με την επιστημονική του αυθεντία ο Καθηγητής Bernard Ser και οι συνεργάτες του στην Κοινωνιολογική μελέτη «Το Μαργαρίτι - Η αποτυχία ενός

ανοργάνωτου οικισμού». Στη διανομή λοιπόν εντοπίζεται και η αρχή δημιουργίας του οικιστικού προβλήματος.

Και συγκεκριμένα, στο Μαργαρίτι με τη διανομή μπορούσε, μια και η έκταση ανήκε στο Δημόσιο, να σχεδιαστεί μία πρότυπη αγροτόπολη που και τα παλιά κτίσματα θα σεβόταν και θα τα διατηρούσε, αλλά και με σύγχρονο σχεδιασμό θα επέκτεινε τον οικισμό για να στεγάσει όχι μόνο τους κατοίκους του Μαργαριτίου αλλά και των γύρω οικισμών, που οι περισσότεροι την εποχή εκείνη ήταν σκηνίτες.

Αντ' αυτού επεκράτησε η σκέψη της κατάκτησης και διασποράς σε μικροοικισμούς.

Απ' την άλλη μεριά, ενώ η κύρια έκταση των οικισμών που μοιράστηκε ήταν μέσα στα όρια του παλιού οικισμού, δεν σχεδιάστηκαν αυτοκινητόδρομοι για εξυπηρέτηση και προσέλευση στα σπίτια και τα οικοπέδα, αλλά άφησαν τους στενούς ημιονικούς δρόμους όπως ήταν.

Ρίξτε μια ματιά στο χάρτη της διανομής και μελετήστε τον για λίγο. Θα δείτε τον μεσαιωνικό που επικράτησε και θα φρίξετε.

Αποτέλεσμα! Μη μπορώντας οι κάτοικοι να μεταφέρουν υλικά για συντήρηση εγκαταλείψαν τ' αρχοντικά, τις κούλιες και τα σεράγια με τις αυλές, τους κήπους και τα οικοπέδα των 2 στρεμμάτων για ν' αναζητήσουν κάποιο ακριβό-πληρωμένο οικοπέδο στην αγορά και γύρω απ' αυτή, έκτασης της τάξης των 100 - 300 τ.μ. και να κτίσουν εκεί ένα σπίτι.

Έτσι αργά - αργά εγκαταλήφθηκαν οι συνοικίες Σκάλα - Ντρίζα κ.α. παρ' όλο που όλοι ξέρανε ότι αφήνουν τις πιο κατάλληλες για κατοικία περιοχές.

Σαν να μη έφταναν όλα αυτά, ήλθε και η ένταξη στους δημοτικούς οικισμούς με τους γνωστούς περιορισμούς στην κάλυψη, τη μη κατάκτηση των οικοπέδων κλπ., οπότε δημιουργήθηκε έλλειψη οικοπέδων και σταμάτημα των οικοδομικών δραστηριοτήτων.

Κλείνοντας την παρένθεση αυτή της αναδρομής στο παρελθόν θα προσπαθήσουμε να δώσουμε παρακάτω, επιγραμματικά, μερικές γενικές κατευθύνσεις προς τις οποίες, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να στοχεύσει η χωροταξική μελέτη, πιστεύοντας ότι έτσι βοηθούνται οι μελετητές στο έργο τους.

ΒΑΣΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Παροχή στέγης, τόνωση απασχόλησης

ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ

1. Παροχή πολεοδομημένης έκτασης για νέα νοικοκυριά

- Μονίμων κατοίκων
- Παλινοστώντων από Δ. Ευρώπη
- Ξενιτεμένων εσωτερικού
- Κατοίκων γύρω οικισμών

2. Τακτοποίηση των δεσμεύσεων για τα παραδοσιακά.

- Χαρακτηρισμός παραδοσιακών γειτονιών (π.χ. Σκάλα - Ντρίζα - Κένταλη)
- Χαρακτηρισμός μεμονωμένων παραδοσιακών κτισμάτων, σπιτιών, λόφων κ.λπ.
- Ειδική μελέτη γι' ανάδειξη των παραδοσιακών γειτονιών και οικισμάτων
- Παροχή κινήτρων - δανείων για συντήρηση και ανοικοδόμηση

- Νέα οικοπέδα γι' ανταλλαγή των παραδοσιακών κτισμάτων για όσους το επιθυμούν.

- Απαλλαγή του υπόλοιπου οικισμού απ' τις δεσμεύσεις του παραδοσιακού.

3. Κτηματογράφηση - Οριοθέτηση Κοινοτικών και Δημοσίων εκτάσεων.

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

1. Εκσυγχρονισμός του δευτερογενούς τομέα.

- Εμπόριο - Υπηρεσίες για να γίνει πόλος έλξης για τους γύρω οικισμούς και την επαρχία
- Καθορισμός χώρων βιομηχανίας - βιοτεχνίας για τόνωση των ευκαιριών απασχόλησης (Πιθανή αξιοποίηση Κοινοτικών εκτάσεων)

2. Ανάπτυξη των Γεωργικών - Λειβαδικών εκτάσεων και διατήρησή τους.

3. Δημιουργία υποδομής για προσέλευση τουριστών (εκδρομών ή και για παραμονή).

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Οδική σύνδεση με Καρβουνάρι - Παραμυθιά και Μεσοβούνι - Αμπελιά μέσω του κυκλώματος δρόμων ανάπτυξης των λειβαδιών. Επαύξηση

συγκοινωνίας με τις γύρω κοινότητες και οικισμούς. (Σαν είδος αστικής συγκοινωνίας). Μελλοντικά ίσως χρησιμοποιηθεί και το κύκλωμα των αγροτικών δρόμων.

Δημιουργία περιφερειακής γραμμής Μαργαρίτι - Καρτέρι - Πέρδικα - Σύβοτα - Πλαταριά - Μαργαρίτι ή και αντίστροφα

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΜΗ

Πλατείας - Παιδικές χαρές σε κάθε γειτονιά
Βελτίωση του κέντρου του οικισμού
Κοινοτικό Κέντρο: Εξασφάλιση στεγασμένων χώρων για διάφορες δραστηριότητες.

Εξασφάλιση οικοπεδικού χώρου για στέγαση διαφόρων Υπηρεσιών όπως:

- Διοικητικές Υπηρεσίες επαρχίας
- Κέντρου Υγείας
- Στεγασμένης Λαϊκής Αγοράς
- Σχολείων, Παιδικού Σταθμού κλπ.

Εξασφάλιση Κοινοτικών αλσών κάποιου μεγέθους και δάσωση ορισμένων περιοχών (π.χ. Λόφος δεξαμενής, Κάστρο μέχρι Παναγιά, Πλαγιά του Βουνού).

Λαμβάνοντας υπ όψη τον μεγάλο αριθμό των εργαζομένων απ' την περιοχή στις χώρες της ΕΟΚ η συνεργασία με ιδρύματα του εξωτερικού που ενδιαφέρονται για επανεγκατάσταση των ξενιτεμένων στις εστίες τους, και τη δικιά μας ΔΕΠΟΣ θα μπορούσε να βοηθήσει στην πραγματοποίηση των παραπάνω στόχων.

Τελειώνοντας την επιγραμματική αυτή απαρίθμηση των στόχων της χωροταξικής δηλώνουμε ότι η Αδελφότητα μας θέτει τις υπηρεσίες της στη διάθεση των μελετητών και κάθε αρμόδιου για να επιτευχτούν κατά τον καλύτερο τρόπο οι στόχοι της μελέτης που θα συμβάλει καθοριστικά στην ανάπτυξη του Μαργαριτίου και της περιοχής.

Ευελπιστούμε σε λύση της διαφοράς μεταξύ Συλλόγου Αρχιτεκτόνων και ΥΧΟΠ και γρήγορη έναρξη της μελέτης.

«ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙ»

Από το βιβλίο του ΒΑΣΙΛΗ ΚΡΑΨΙΤΗ «ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ»

Συνέχεια από το προηγούμενο

Ξαναγύρισα στο Μαργαρίτι ύστερα από τρία χρόνια, το Φθινόπωρο του 1940, για να ζήσω κοντά του σά δημόσιος υπάλληλος μόνο δύο μήνες. Τί χρυσάφειο που εΐταν εκείνο το φθινόπωρο και πόσο το στόλιζαν τα δεκαεννιά μου χρόνια!

Συνήθιζα να καταφεύγω στο μικρό κάτω από τον πλάτανο του Διοικητηρίου καφενείο, σε ώρες που όλα δένονταν από τη σιωπή. Τα φύλλα θρόιζαν, ή γεμάτη πόθο φωνή της βουβής γής ανέβαινε στ' ακροκλώναρα και στη νοτισμένη γή ξεψυχούσαν με τους στοχασμούς μου τα τελευταία άνηθ.

Εκείνες τις ώρες και τις κατοπινές, στο δωμάτιο ενός ταπεινού ξενοδοχείου, είχα μία συγκινητική επικοινωνία με την παγκόσμια λογοτεχνία. Οι χιλιάδες σελίδες μου μιλούσαν. Το μάτι μου κάποτε ξεκουράζονταν και στην έπαφή με τη φύση. Η μέρα χάνονταν. Λίγες μικρές τοΰφες από κόκκινα σύννεφα αραίωναν και διαλύονταν στον αέρα. Ήπειτα άρχιζε ή νυχτερινή μελωδία. Παιάνιζε ή μουσική της νιότης και της ευαίσθητης καρδιάς. Κι' εΐταν θεία ή συμφωνία της γιατί ένορχηστρώνονταν από μια πρωτόγονη και δυνατή συγκίνηση στην ένταξή της μις όπτασίας που από τότε δεν απομακρύνθηκε από το χώρο του όνειρου. Η ψυχή φλογίστηκε από αγάπη και φως. Το πρώτο άστέρι πάσχιζε ν' άρπάξει τη φλόγα της. Το πρωτοβόρχι νανούριζε την πορεία της ζωής. Ο πρώτος βορηάς της έδινε τις σωστές έμπειρίες του. Από την ευαίσθητη εκείνη έφηβεία μου διατηρείται ή γιρλάντα μις σωστής καλλιέργειας. «Όλα τ' άλλα έχουν άπωθηθεί σε μεγάλα βάθη...

Έτσι περνούσαν οι μέρες. Έτσι οι νύχτες που με ώριμάζαν έδιναν μιάν άρχή για ενέργεια στο γλυκοχάραμα. Τότε, όταν άρχιζαν να μαζεύονται οι σκιές, περιπλανιόμουν στο έρειπωμένο κάστρο του Μαργα-

ριτιού. Σκεφτόμουνά την άρχαία πολιτεία Παναό που υπήρχε στον ίδιο χώρο. Έκαναν σκέψεις και για την άλλη άρχαία πολιτεία, το Βουχαΐτιο, που πολλοί υποστήριζαν πως βρίσκονταν σ' αυτή την θέση. Κάποτε ή φαντασία μου προσπαθούσε ν' αναστήσει τα παλάτια, τ' άρχοντικά και τους άπεραντους άνθηκήπους των Ίταλών ήγεμόνων, που στις άρχές του ΙΕ αιώνα έχτισαν το Μαργαρίτι, για να μπορούν να δεσπόζουν έτσι καλύτερα των ήπειρωτικών παραλίων που είχαν στην κατοχή τους. Την άκινήσία του χρόνου πρόδιναν μόνον κάποια λιοντάρια ζωγραφισμένα στους έρημους τοίχους μερικών παλιών άρχοντικών. Τ' άλλα όλα εΐταν πιά μιá μνήμη.

Χανόμουνά μέσα σε λιθωσώρους. Άπ' τα χαλάσματα ξεπρόβαλαν λίγα άγριοιούλνδα. Με πλησίαζε και ό ήχος μακρινών έποχών από τα άλβανικά φύλλα που διώχνοντας τους Βενετούς έγιναν κύριοι όλης της Θεσπρωτίας: «Οί Όθωμανοί Μαργαριτιώται τά έν τη χώρα του Μαργαριτίου και Φαναρίου άξιόλογα κτήματα και έπαύλεις των τά ήρπασαν και τά οικειοποιήθησαν διά της πολυχρονιότητος από των Όθωμανών της πόλεως των Ίωαννίνων, οΐτινες διά την τοπικήν άπόστασιν και διά τó άπειθήνιον των τόπων αυτών διώριζον τους Μργαριτιώτας ως έπιτρόπους των ή έμίσθουν εις αυτούς τας προσόδους των ιδιοκτησιών των, οΐτινες διά την άδυναμίαν των τοιούτων δικαιούχων, και διά την τότε άνίσχυρον θέσιν της διοικήσεως κατέκτησαν αυτές»!

Στο άλλο φύλλο η συνέχεια και το τέλος

ειδήσεις-σκέψεις-σχόλια

• Το χορευτικό του Μαργαριτίου, αν και στα πρώτα βήματά του διέπρεψε στις γιορτές του Σουλίου. Δεν το λέμε εμείς το μολογεί ο κόσμος και το γράψαν κι' οι εφημερίδες. Κι' όποιος δεν το πιστεύει ας δει τη VIDEO κασέτα στον Νούσια. Συγχαρητήρια στο Δάσκαλο του Οδυσσέα Χαντζάρα μα πιο πολλά στα παιδιά που πραγματικά τους βγαίνει το λάδι στις πρόβες (τις παρακολουθήσαμε πρόσφατα).

• Το χορευτικό καλά τα καταφέρνει τί κάνουμε όμως εμείς οι υπόλοιποι Μαργαριτιώτες με τις στολές του; Και λέμε οι Μαργαριτιώτες γιατί οι στολές του χορευτικού πρέπει να γίνουν υπόθεση του καθένα Μαργαριτιώτη. Το χορευτικό είναι ο πρεσβευτής μας, ο ανέξοδος διαφημιστής του Μαργαριτίου.

Οι στολές του χορευτικού μας πρέπει να είναι αυθεντικές, παραδοσιακές αρχοντικές. Στολές αντίξεις του Μαργαριτίου όπου ανθούσε κάποτε η τέχνη της κατασκευής στολών.

Εμπρός λοιπόν όλοι μαζί βοηθήστε με όποιο τρόπο ο καθένας μας μπορεί να φτιάξουμε τις στολές.

• Μα αν το χορευτικό μας μας τίμησε στο Σούλι ο ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ και ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ο «ΑΡΗΣ» μας, δεν υστέρησε. Πρωταθλητής βγήκε φέτος στον ομίλό του παρά τις δυσχέρειες που είχε με το γήπεδο.

Η ασυνέπεια στην εκτέλεση του έργου, παρά τη χρηματοδότηση, τον ανάγκασε να παίζει πάντοτε εκτός έδρας. Εκτός των άλλων αυτό τον επιβάρυνε και οικονομικά. Συγχαρητήρια στον «ΑΡΗ». Του ευχόμαστε νίκες και πρόοδο και στα άλλα τμήματα, εκτός του ποδοσφαιρικού, που πρέπει οποσδήποτε ν' αναπτυχθούν σύντομα.

Ελπίζουμε ότι με τις 500 χιλ. δρχ., που διέθεσε το Νομαρχιακό ταμείο θ' αποκατασταθεί ο αγωνιστικός χώρος κι' έτσι και ο «ΑΡΗΣ» θα προπονείται και θα παίζει στην έδρα του αλλά και οι μαθητές του Γυμνασίου θ' αθλούνται σ' αυτό.

• Αλήθεια όμως τί έγινε με την περισινή εργολαβία του Γυμναστηρίου Μαργαριτίου. Ακούγεται ότι ο εργολάβος κυρίχθηκε έκπτωτος και ότι στη Νομαρχία δεν ξέρουν τίποτε, ούτε

τα σχέδια έχουν γιατί αρμόδια για το έργο ήταν η Γ.Γ., Αθλητισμού. Αληθεύουν όλα αυτά; Αν ΝΑΙ τί απέγινε η πίστωση. Τρομάσαμε να δούμε μια φορά λεφτά κι' αυτά χάθηκαν!!!

Η Κοινότητα και οι Αθλητικός Σύλλογος πρέπει, να διερευνήσουν το θέμα αλλά και να μεριμνήσουν να επαναδιατεθεί η πίστωση. Στο κάτω κάτω άλλοι φτιάχνουν κλειστά γυμναστήρια κι' εμείς δεν έχουμε ούτε ισοπεδωμένο χωράφι να κλωτσάμε.

• Απ' τα μαλλιά τόπιασε μόνος του, απ' ότι φαίνεται, το θέμα της Ύδρευσης ο Νομάρχης μας κ. Πέτρος Ρίζος.

Το είχαμε πει εμείς πως μόνο έτσι υπάρχει κάποια ελπίδα να πιούμε νερό. Δε συνθίξει να λιβανίζει τούτη η εφημερίδα αλλά και δε θέλει να χρωστάει σε κανέναν. Γι' αυτό θα πει χίλια ευχαριστώ στο Νομάρχη μας για την εκδήλωση αυτού του ενδιαφέροντος και τον βεβαιώνει ότι αν όλα τα θέματα τα παλεύει έτσι, το περασμά του απ' τη Θεσπρωτία θα μείνει ιστορικό. Όσο γι' αυτούς που γκρινιάζουν, μάλιστα και μέσα απ' τις στολές των εφημερίδων, για τη φορολογία τους πληροφορούμε ότι χωρίς χρήματα νερό δε βλέπουμε. Ας ρωτήσουν όμως τις μανάδες και τις γυναίκες τους που βασανίζονται χρόνια με τη βαρέλα στον ώμο να δούμε τί θα τους πουν, αξίζει η διάθεση 2 ή 3 χιλιάδικων για ένα χρόνο έστω και για δοκιμή.

Αλλά η μεταφορά νερού με τα ζώα κοστίζει τώρα 450 Δρχ. το κυβικό και όλοι μας έχουμε πάρει με το λάστιχο απ' το προσωρινό δίκτυο, παρά τις διακοπές, μερικές δεκάδες κυβικών μέχρι τώρα.

Ας αφήσουμε λοιπόν κατά μέρος τις γκρινιές κι ας κοιτάσουμε όλοι μαζί, σαν καλοί συνεταίροι πούμαστε, πως θα φέρουμε το νερό καθημερινά στα σπίτια μας.

Αλλά στο θέμα του νερού θα ξαναεπανελάβουμε σύντομα.

• Οι κάτοικοι του Παλαιόκαστρου παρ' όλο που γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο για το δρόμο, μας ζήτηνε να επανεέλθουμε και να μεταφέρουμε στο κ. Νομάρχη την παράκληση για προσωπική επέμβαση (πάλι προσωπική επέμβαση; Τί να γίνει! μέχρι να ξεκολήσουν τα γρανά-

ζια της μηχανής. Εξ άλλου νέος είναι κι' αντέχει).

Δε μπορούμε λένε, να το χωνέψουν πως απ' την ασυνέπεια ενός εργολάβου (που τον είχανε τυχερό) μείνανε πέτρι χωρίς άσφαλτο. Δεν θέλουμε να μείνουμε κι' εφέτος.

Τί λέτε κ. Νομάρχη να τους το υποσχεθούμε εκ μέρους σας ότι θα γίνει. Έχουν μεγάλο δικίο οι άνθρωποι.

• Το να γράφεις κάτι και να μην παίρνεις απάντηση, θετική ή αρνητική δεν έχει σημασία, είναι κακό.

Ειδικότερα εμείς όταν γράφουμε για προβλήματα του τόπου μας και δε μας απαντάνε, λόγω ευαισθησίας και συναισθηματισμού, μας πιάνει το παράπονο.

Μ' ένα συμβιβάζομαστε μόνο, αν οι απαντήσεις έρχονται έμπρακτες, με έργα. Τότε δε χρειαζόμαστε λόγια και χαρτιά.

• Αναχρονισμένες (για να μεταχειριστούμε κι εμείς για μοντέρνα λέξη) κάπως οι εφημερίδες μας.

Κι όλων θα πάει ο νους στις καλοκαιριτικές διακοπές. Λάθος. Στο φόρτο εργασίας ωφείλεται. Άρκει να σας πούμε ότι στο ενδιάμεσο της προηγούμενης και τούτης της έκδοσης βγάλαμε δύο πολυγράφημα βιβλαράκια - ΛΥΚΕΙΟ ΣΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙ και ΚΕΝΤΡΟ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙ - που σταλθηκαν αρμοδία αλλά δεν έφτασαν στους συνδρομητές της εφημερίδας λόγω οικονομικών δυσχεριών. Πάρτε το λόγο σας πίσω λοιπόν ότι τα εγκαταλείψαμε για να κάνουμε διακοπές. Στην Αθήνα είμαστε και παλεύουμε.

Δε στερήσε η πηγή των αναμνήσεων της συνεργατιάς μας ΤΟΥΛΑΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ - ΜΑΛΑΚΑΤΑ και λείπει η τακτική της στήλη «Αναδρομές στο παρελθόν» απ' το φύλλο αυτό. Αυτή πράγματι κάνει διακοπές. Απ' το άλλο φύλλο λοιπόν και πάλι «Αναδρομές στο παρελθόν» σε τούτη τη σελίδα.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ

Μελαγχόλησα, στενοχωρήθηκα, πλάνη από τη μέρα που είδα χειρόγραφο επιγραφή πάνω σε μερικά, λίγα ευρώ φύλλα της εφημερίδας μας.

«ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ - ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ»

Δε θα με πείραζε, μα το θεό, καθόλου τα χέρια που την έγραψαν δεν ήταν μόνιμους κάτοικους του Μαργαριτίου.

Γι' αυτό μη μπορώντας τίποτε άλλο, κάνω αποφάσισα να το κουβεντιάσω μαζί τους μπας και μπορέσουμε να βάλουμε σε τάξη τα πράγματα και να βρούμε απ' Φίλε συγχωριανέ Μαργαριτιώτη!!!

Παραδέχομαι και σου αναγνωρίζω το καίωμα να επιστρέψεις μία εφημερίδα, αλλά μάλιστα δε σε ρώτησαν αν θέλεις να στείλουν.

Μα τα «ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΟΥ» όμως είναι οποιαδήποτε εφημερίδα, είναι η εφημερίδα ΣΟΥ.

Την γράφουν τα παιδιά σου, τ' αϊδά σου, οι συγγενείς σου, οι φίλοι σου, συγχωριανοί σου, οι Μαργαριτιώτες της γιάς, διαθέτοντας τον ελεύθερο χρόνο για να διατηρήσουν, εκτός των άλλων, επαφή κι επικοινωνία μαζί σου.

Βασάνισα πολύ το μυαλό μου για την αιτία που σ' ανάγκασε να μη δεχτείς επικοινωνία αυτή και είπα:

- Μήπως το οικονομικό;

Μα τα «ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΟΥ» δεν είναι από κανέναν χρήματα. Αλλά κι αν είναι ένα καφέ το μήνα κι' έστελνες τ' αντί του για την εφημερίδα τί θα γινόταν;

Δεν πρέπει λοιπόν να είναι αυτό.

- Μήπως η ύλη της δεν σ' ανησυχεί;

Τότε γιατί δε γράφεις σου εκ νέου θέλεις.

Οι στήλες είναι ανοιχτές σ' όλους που παρακαλάμε κάθε φορά να γράψουν.

- Μπορεί να γράψαμε άθελά μας κάτι να μη σου άρεσε, να σε πείραζε;

Μα εμείς δε διεκδικήσαμε ποτέ το δικό μας, μόνο ο Πάπας το έχει, γι αυτό και οι έτοιμοι σε κάθε στιγμή, αν μας πείσεις, αναγνωρίσουμε και να ζητήσουμε συγνώμη.

Γιατί δεν έπρεπε λοιπόν ένα κομμάτι γιατί μόνοι μας δεν είναι εύκολο να μπει με ότι κάτι σε πείραζε, να μας τα πάλει την καλή.

- Μπας κι' έχεις προσωπικά με κάποιον απ' εμάς;

Μα η εφημερίδα είναι απρόσωπη και έχει σχέση με τα προσωπικά κανέναν.

Άρπαξες λοιπόν αυτόν που έχεις προσωπικά μαζί του, να τον καθίσεις στο σκαμνί του τα ψάλλεις ντρετά κι' αντρίκια και κάνεις πέντε παράδες. Γιατί αφού σου πτο καρφί χτυπάς το πέταλο;

«Μπα δεν είναι τίποτα απ' όλα αυτά. Αλλά δε θέλω να διαβάω, ή δεν θέλω να διαβάω».

Μα ποιός σούπε αδελφέ να τη διαβάει; Δεν την πέταγες στα σκουπίδια ή δε την κάτι μια που το γιαιλιότερο χοντρό χαρτί δεν κάνει γι' άλλη δουλειά....

Και καλά το «ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ» και «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ» τί την ήθελες; Έπρεπε σημασία της ή την έγραψες έτσι. Πάντως την έγραψες για να μας ΠΑΝΩΞΕΙΣ και ΠΟΝΕΞΕΙΣ, μπράβο σου, τα κατάφερες.

Αν όμως την έγραψες για να μας ΠΑΝΩΞΕΙΣ και να μας κάνει να ΕΓΚΑΤΕΛΕΞΕΙΣ την προσπάθεια δεν τα κατάφερες, κανέναν με τέτοιο τρόπο θα τα κατάφερες.

Όσο υπάρχουν, έστω και λίγοι Μαργαριτιώτες που με τις πράξεις και τις γνώμες τους δαυλίζουν τη φωτιά που καίει μας και θα θερύσουν το πάθος μας για Μαργαρίτι εμείς θα γράφουμε και θα λευούμε για να βρουν λύση τα προβλήματα σου.

Κι αν έρθουν χρόνια δύσκολα και οικονομικά δεν επιτρέψουν την πολιτική έκδοση τα «ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙΟΥ» δε φανούν χειρόγραφα.

Κι αν ούτε το χαρτί μπορούμε να εφοδιάσουμε τότε θα τη γράφουμε στους τοίχους. Κι' αν οι τοίχοι γεμίσουν θα τη φωτίζουμε κουβεντιάστας.

Μετάνιωσες; Τότε ζήτη συγνώμη, αντρίκια πράγμα η συννώμη.

Πάντως εμείς δε σου κρατάμε κακία. Την εφημερίδα όμως θα στη ξαναγράψουμε με μόνο αν μας τη ζητήσεις.

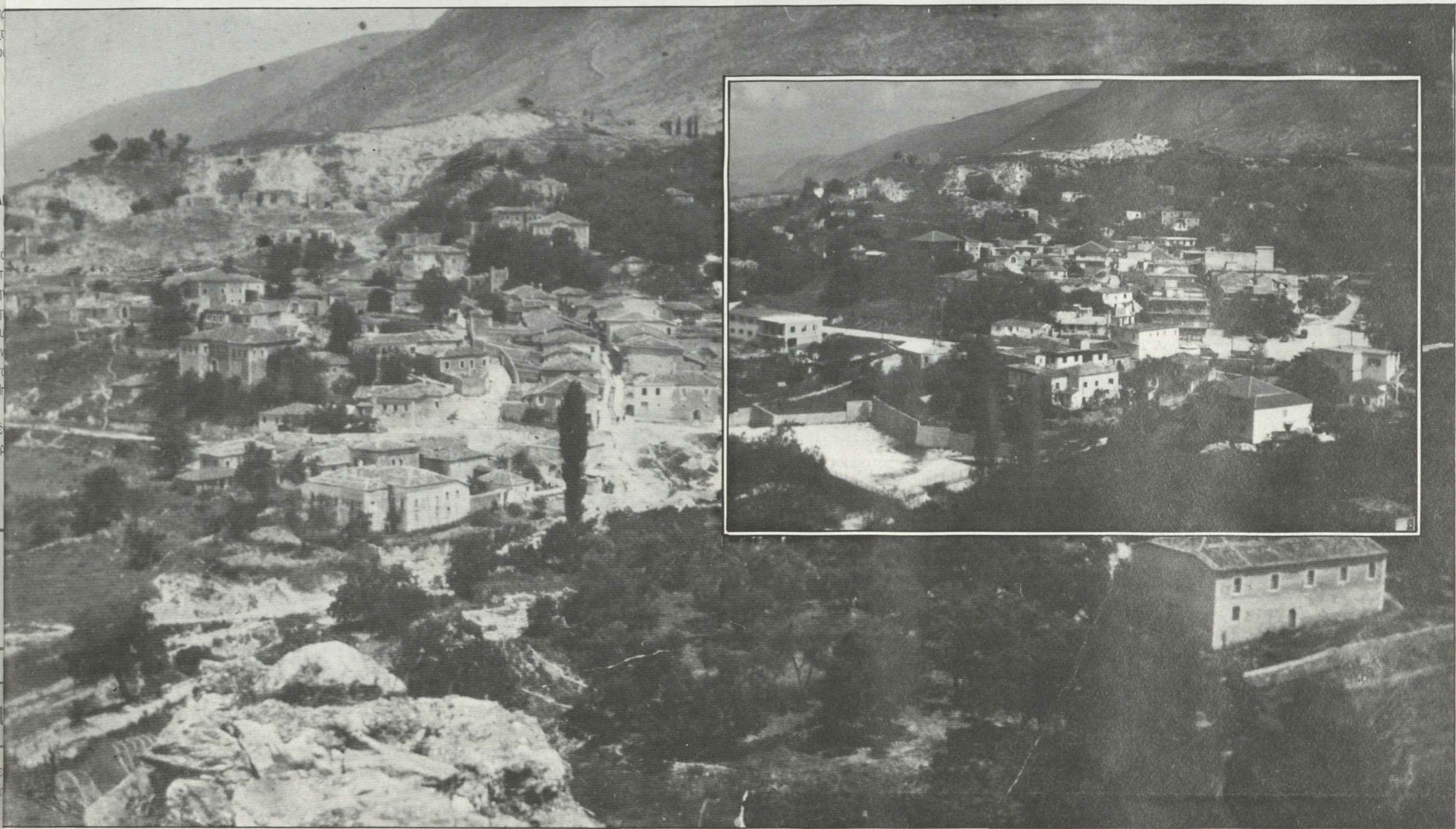
Ο κουβεντιάστας.

ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΙ ΠΡΙΝ ΤΟ 1940

Ανοιξιάτικα-καλοκαιρινά

της ΤΟΥΛΑΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ-ΜΑΛΑΚΑΤΑ

Άλλοτε

ΜΑΡΓΑΡΙΤΙ: «Η ΑΓΟΡΑ»

τώρα

Είναι πρωινό Μαρτιάτικο. Ακουμπισμένη στο παράθυρο χαίρεται την ανθισμένη δαμασκηνιά. Ολόσπρη, είναι γεμάτη μέλισσες. Απλώνει το χέρι και κόβει ένα κλαδάκι ανθισμένο. Σ' ένα μισόανοιχτο λουλούδι μια μέλισσα καθόλου δεν ενοχλήθηκε. Το πινάζει, δε θέλει να φύγει, την απλώνει ελαφρά με το χέρι, την παρατηρεί. Στο μικρό μπλέ βάζο κυττάζει το ανθισμένο κλαδάκι της δαμασκηνιάς. Κάνει όμορφη αντίθεση, δεν κρατάει όμως πολύ, σύντομα θα μααραθεί. Δεν πειράζει, γιατί ότι είναι ωραίο μένει ωραίο γιατί όταν μαραίνεται όπως λέει κι' ο ποιητής. Τα μαλλιά της μια άλλη μέλισσα μπλέχτηκε. Κάθεται ακίνητη, η πιο μικρή κίνησι θα την ροβίσει, θα ρίξει το κεντρί της και θα φοβίσει. Έτσι γίνεται. Τη λυπάται, προσπαθεί να τη σώσει και το πετυχαίνει.

Κυττάζει τη δαμασκηνιά, που μέσα σε λίγα χρόνια έγινε δέντρο μεγάλο, χωρίς ξεχωριστή φροντίδα. Παραφύδα είχε φέρει από κεινη που είχαν στο πατρικό της στο Μαργαρίτι που έκανε μεγάλα κιντρινωπά δαμάσκηνα και με λίγη πίεση έβγαινε το κουκούτσι και κάνανε γλυκό του κουταλιού αφού το ξεφλουδίζανε και το βάζανε για λίγο σε αβεοτόνερο. Τοπικό γλυκό, ήταν , όπως στην Άρτα το νερατζάκι. Θυμήθηκε τη θειά - Σούλα που ανέβαινε ως το τελευταίο κλαδί και τα μάζευε στην ώρα τους να μην είναι πολύ ώριμα ένα - ένα προσεχτικά να μη χτυπηθούν.

Δεν αφήνανε τα μικρά παιδιά να φάνε, μόνον όσα ωρίμαζαν πολύ, και πέφτανε χάμω. Όχι αυτά δεν έπρεπε να φαγωθούν, ήταν για γλυκό. Όλη η γειτονιά έπαιρνε, μόνον που τα παιδιά, όσα ήταν στα χαμηλά κλαδιά και τα τάνανε τα κόβανε κρυφά. Κάποτε η θειά - Σούλα πέφτοντας είχε σπάσει το χέρι της. Ήταν ορθοπεδικός, ούτε πρακτικός γιατρός το ήξευρε. Στους αφόρητους πόνους έλεγε: «Το όνο που με νοιάζει που θάρθουν οι δουλειές σου».

Και πέρασε μοναχό του αφού το ακινητοποίησε για κανένα μήνα μόνη της. Πάντα τη υμάται όταν καπλατίζει πάπλωμα. Κι' απ' αυτήν έμαθε να γεμίζει και να ράβει στρώματα. Ότε τα γεμίζανε με μαλί, τώρα τα γέμισε με αμβάκι. Δεν προτιμάει τα στρωματέξ.

Και τη θειά- Πολίτε θυμήθηκε. Στο δρόμο βγαίνει να τις ανταμώσει. Δος μου το μάγουλο της έλεγε και της ανάγκαζε να σκύψουν μια και

η ίδια ήταν κοντή, και τις φιλούσε. Και τις τραβούσε ως το μαγειριό και τους έφτιαχνε πέτουλες (τηγανίτες) όχι με μέλι, πάντα με ζάχαρι. Κι' ήταν πολύ νόστιμες και γλυκές οι τηγανίτες της θειά - Πολίτες γιατί φαίνεται έβαζε πολύ από την αγάπη της. Κι' ήταν ηλικιωμένη και ποτέ δεν βαρύνονταν.

Κι' ώσπου να τις ετοιμάσει, ανεβαίνανε τα παιδιά για λίγο στο δωμάτιο να δούνε τη γυάλα με τις βδέλλες. Πάντα είχε για αφαίμαξη. Τα συχαίνονταν αυτά τα μαυριδερά, χοντρά σκουλίκια. Αργότερα έμαθε πως ρουφώντας το αίμα οι βδέλλες αφήνανε και μια ουσία αντιθρομβωτική πολύ χρήσιμη γι' αυτόν που έπασχε.

Και τί, δεν θυμήθηκε κείνο το Μαρτιάτικο πρωινό. Η άνοιξη τότε στο Μαργαρίτι ερχόταν σιγά - σιγά, δεν ήταν από Μάρτη καλοκαίρι που λένε.

Την ένοιωθες, την έβλεπες, την άκουγες, τη μυριζόσουν. Την έβλεπες στο γαλάζιο του ουρανού, στο γκριζογάλανο των βουνών που έφτανε ως κάτω και αντάμωνε με το πράσινο, με την ανάσα της γής. Τόνοιωθες στο γαλάζιο της κάθε στιγμής. Τα σπαρτά να ψηλώνουν και στην πρωινή δροσιά να λαμπρίζουν όλα τα χρώματα του ουρανίου τόξου στις πρώτες αχτίνες του-ήλιου. Σε κούλιες και σε ψηλές σκεπές έβλεπες κι άκουγες τα λελέκια που με το μακρό τους ράμφος και με το πέταγμά τους κροτάλιζαν τον αέρα. Τα χελιδόνια δεμένα μ' ένα σωρό απλά και όμορφα, τα κόκκινα αυγά, τα Πασχαλιάτικα ρούχα, επέστρεφαν αυτή την εποχή τις παλιές τους φωλιές.

Και τον Απριλομιά, ήταν μια μαγεία ν' ακούς μέσα στη νύχτα σε μιά ακινητοποιημένη φύση γεμάτη αρώματα, τ' αηδόνια. Τα πρωινά τον κούκο και το βράδυ το κλάμα του γκιώνη. Το κελιάδισμα του κορυδαλλού και τα τιτιβίσματα των σπουργιτιών. Οι γκαήλες μαύρο σύννεφο να φτερουγίζουν στον ουρανό, το ίδιο ο μπουφός και το γεράκι.

Οι σφήκες να προσπαθούν να τρυπώσουν στις κυψέλες, οι μέλισσες να βουίζουν κι οι σαύρες ν' απολαμβάνουν την θαλπωρή του ήλιου. Τα παιδιά να τρέχουν να πιάσουν χρυσόμυγες και πασχαλίτσες. Να μαζέψουν χαμομήλι, ζουμπουλία και μανουσάκια να σκύψουν να γονατίσουν στη γη για να τ' αποχήσουν. Να πάνε στο χωράφι με τις μαργαρίτες να τις μαδήσουν και να τελειώσουν με το «μ' αγαπά».

Στα κατακόκκινα χωράφια να τρέξουν με τις πολλές παπαρούνες που ως να τις μαζέψουν μαδούσανε τα πέταλα και μένανε τα κοτσάνια. Στα κατακίτρινα από τις ανθισμένες λαψάνες. Στα λιοστάσια, κεντημένα μ' όλους τους τόνους του μώβ από τις ανεμώνες, κι ανάμεσα από σπαρτά και τριφύλλια να κάνουν μπουκετάκια από μη με λησμόνει.

Στους οχθους, ανθισμένες μολόχες γεμάτες μέλισσες αλευρισμένες από την άφθονη γκριζόασπρη γύρη.

Γέμιζε ο τόπος από κάρμπουσια (ασφόδελους) και γαϊδουράγκαθα. Με μιά μυτερή πέτρα τα πελεκούσανε στη βάση και τα κόβανε. Καθαρίζανε με προσοχή, την εξωτερική αγκαθωτή φλούδα και το μέσα τρυφερό καθώς ήταν το τρώγανε.

Χαίρονταν τα χρώματα, ευχαριστιόνταν με το άρωμα, ότι ήταν φαγώσιμο το δοκίμαζαν. Το κάρδαμο, την αντράκλα, το μάραθο, τα σπαράγγια τα λάπατα, την τραντελίνα.

Οι αυλές των σπιτιών ομόρφαιναν με τις ανθισμένες τριανταφυλλίες, τις εκατόφυλλες, τις βελουδένιες, τις ρόζ για γκιούλη και γλυκό. Άσπριζαν οι πλαγιές από τα πρόβατα κι αχολογούσαν από τα κουδούνια και τα τσοκάνια.

Σωστό μωσαϊκό ο κάμπος, χωρίς αναδασμό, με πολλές αποχρώσεις του πράσινου, να κινιρίζει όπου αρχίζανε να ωριμάζουν το στάρι, το κριθάρι, η βρίζα, κι όπου ήταν άσπαρτος να είναι κατάρμαυρος, λιπαρός, πλούσιος μόλις τραβιόνταν τα νερά. Πιο πάνω κόκκινος από το αμμουδερό χώμα και ψηλότερα άσπροχώρα να διακόπτεται από ελιές, συκιές, λεύκες και κανένα κυπαρίσσι. Κι' οραματίζεται τώρα τον κάμπο αυτό με γεωτρήσεις με εγγειοβελτιωτικά έργα, με τα σύγχρονα μέσα καλλιέργειας αποβλώνα της Ηπείρου.

Λίγο νεώτερη ας ήταν, το τρακτέρ θα καβαλίκευε, όπως τότε τ' άλογα, αφού δεν υπήρχε αυτοκίνητο ούτε καν δρόμος για ποδήλατο, και θα όργωνε τον κάμπο που τόσο αγάπησε και περπάτησε με τον άντρα της, νεαρό γεωπόνο τότε, από τον Κάμπο της Καρτέρεζας ως το Καλαδίκι, την Τσαπέλα στο Σπαθαράτι, και τη Σβίζδα.

Γύρω στο 1938 πήγε για πρώτη φορά αυτοκίνητο στο Μαργαρίτι. Το θυμάται κείνο το καλοκαίρι. Η διαδρομή Μαργαρίτι - Γιάννενα γενότανε με άλογα. Δυό αδελφια, οι Ραμαντά-

νηδες, μια ζωή αγωγιάτες με τ' άλογά τους φέρνανε εμπορεύματα που τους προμήθευε Εβραίος μεσίτης. Πιστεύοντας στο Κισμέτ, ταυτίζονταν με την μοίρα τους, και ήρεμοι και σοβαροί ευχαριστημένοι από τη ζωή τους, εκτελούσαν τον προορισμό τους περνώντας από γκρεμούς και μονοπάτια μέσα σε βουνά, σε ρουμάνια και νεροσυρμές με καταιγίδες και λιοπύρια περνούσαν τα βράδια τους σε χάνια. Μια εβδομάδα διαρκούσε το ταξίδι που σήμερα γίνεται μέσα σε λίγες ώρες.

Πολλές φορές η ίδια κρατώντας τα γκέμια του αλόγου γύριζε σε χωριά και βρέθηκε στην Κιάφα του Ζέρη να χιονίζει, πιο κάτω στα χωράφια με καταιγίδα και μες τη θεομηνία και τη νεροποντή να ξεμακραίνει να χάνεται το άλογο και την άλλη μέρα να μαθαίνει γεμάτη χαρά πως είχε φτάσει μόνο του στο σπίτι. Άλλοτε πάλι να μπλέκει σε μαντριά με σκυλιά, χάνοντας το δρόμο της και με αγωνία να ξεφεύγει. Και σε ώρες ήρεμες και γλυκές να φτάνει σε στάνη, ν' αρμέγουν τις προβατίνες να τρώει κλώστρα (πρωτόγαλα) και στάλη ή τυρί φρέσκο, ανάλατο από το μπατζαριό (τυροκομείο).

Και βρέθηκε σε κούρεμα προβάτων, κρατώντας τα « Άπαντα» του ποιητή του βουνού και της στάνης.

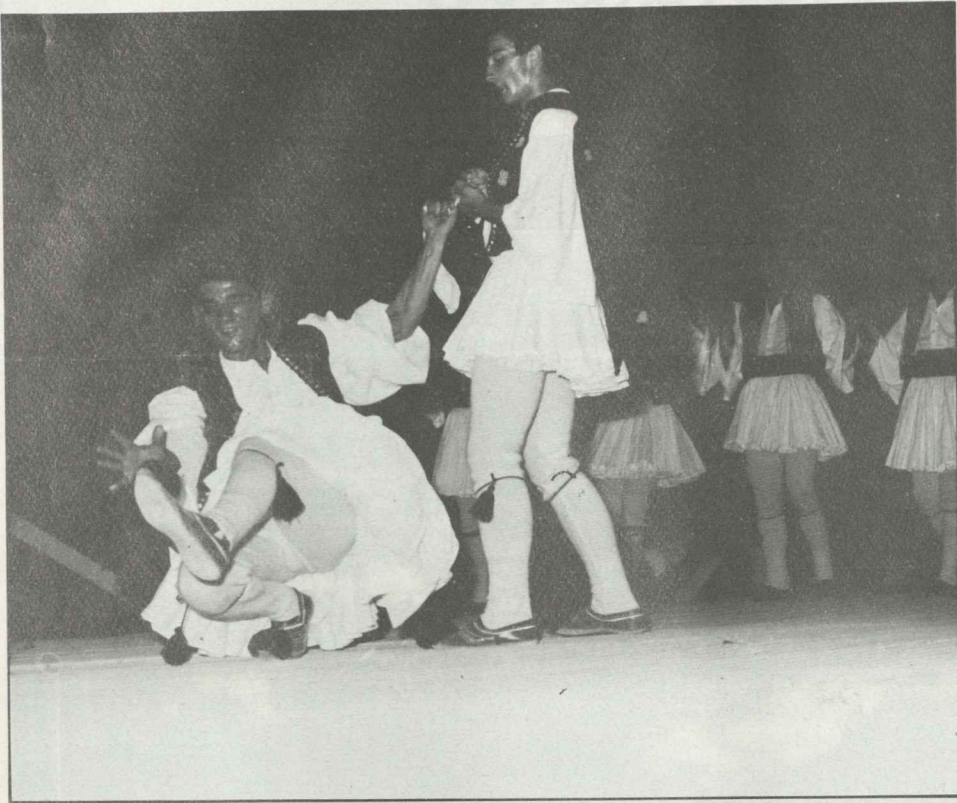
Κάποτε κι η ίδια έπηξε τυρί με συντηρημένη μαγιά, που να βρει πιτά, έφαγε τυρί χλωρό και γκίζα, τον ξεγέλασε τον εαυτό της. Και βλάντα βρήκε και προσπάθησε να χτυπήσει το γάλα όπως σχεδόν σ' όλα τα σπία κάνανε τότε οι γυναίκες, και βγάζανε το βούτυρο που τους χρειαζότανε.

Ασίσασα τα μεγαλύτερα αγόρια με αρχηγό τον Ταχηράνη, πηδούσανε φράχτες, ψάχνανε τους θάμνους, τις τσοκνίδες και τις φτέρες και βρίσκανε αυγά από κόττες που ξενογέναναν, φωλιές με μικρά θαλασσιά αυγά με μαύρες πιτσάλες, χελωνάκια, πουλιά μικρούτσικα χωρίς φτερά, τα περιεργάζονταν και τα ξαναβάζανε στις φωλιές τους.

Με μια βίτσα από κονοπίτσα (λυγαριά) φτιάχνανε και στήνανε παγίδες. Τότε βρίσκονταν πολύ φυσικά μπροστά στο μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τα νιάτα του Μαργαριτιού χορεύουν

Πλούσιο το καλοκαίρι σε πολιτιστικές εκδηλώσεις στον τόπο μας όπως και σ' όλη, την Ελλάδα.

Πέρδικα - Μαζαρακιά - Λευτέρη - Πάργα - Αγία Καναλλάκι, είναι μερικά απ' τα μέρη που έγιναν επιτυχημένες εκδηλώσεις όπως μας είπαν, γιατί δυστυχώς παρά την επιθυμία μας δε μπορέσαμε να τις παρακολουθήσουμε. Τις παρακολούθησαν όμως αρκετοί Μαργαριτιώτες.

Και στο Μαργαρίτι; Ευτυχώς δεν έλλειψαν και σ' αυτό.

Αιφνιδιαστικά, αθόρυβα και γιατί όχι κάπως απρογραμμάτιστα κουρτίστηκαν οι εκδηλώσεις στο Μαργαρίτι.

Πρώτος ο «ΑΡΗΣ», που στις 21.7.83 μας ξάφνιασε με την Δημοτική του βραδιά.

Στην αυλή του Γυμνασίου, με την Ηπειρώτικη Κομπανία τον φημισμένο Κλαρινίστα Πέτρο Λούκα - Χαλκιά και τον τραγουδιστή των Δημοτικών μας τραγουδιών Κυρίτση που σκόρπισαν μελωδίες και ρυθμούς του τόπου μας, στήθηκε το πανηγύρι.

Αν πέτυχε η βραδιά; Κατά κοινή ομολογία ΝΑΙ! Ο κόσμος διασκέδασε με την ψυχή του. Ο «ΑΡΗΣ» μαζί με την ευχαρίστηση της επιτυχίας είχε και τα οικονομικά του ωφέλη.

Ικανοποιημένο και το συγκρότημα που εκτός απ' τις 50.000 που του έδωσε ο «ΑΡΗΣ» γέμισε και την τσάντα μια που η βραδιά κατέληξε σε παραδοσιακό πανηγύρι με τα «κολλήματα» και την απαίτηση όλων μας να χορέψουμε μπροστά. Σεβαστό το έθιμο μόνο που στερεί το χορό απ' τον πολύ κόσμο γι' αυτό και πρέπει να τ' αλλάξουμε σε τέτοιες μαζικές εκδηλώσεις.

Όλοι στο χορό λοιπόν άλλη φορά, άσχετα αν θα χορέψουμε μπροστά ή στην ουρά. Και τα όργανα; Ας τα πληρώνουμε όλοι προκαταβολικά μ' ένα αυξημένο εισιτήριο.

Μια προσφορά του Υπουργείου Πολιτισμού, το ενδιαφέρον ενός θιάσου και η επιθυμία εμφάνισης του χορευτικού μας οδήγησαν την Κοινότητα και τον Πολιτιστικό να μας κάνουν το δικό τους ξάφνιασμα. Έτσι στις 18 Αυγούστου προγραμμάτισαν τη συναυλία του Συνθέτη Ηλία Ανδριόπουλου στις 19 Θεατρική βραδιά με το Λαϊκό Θέατρο Πειραιά και στις 20 Δημοτική βραδιά με τους «Μαργαριτιώτες», το χορευτικό μας συγκρότημα. Κι' ανέλπιστα ο καιρός τους τα μούσκεψε. Βροχή στις 18 το βράδυ. Μετάθεση λοιπόν των εκδηλώσεων κατά μία μέρα, κορύφωμα της αγωνίας των διοργανωτών για τον καιρό και επιπλέον κούραση (Μάζεμα - άπλωμα καρέκλες).

Ευτυχώς στις 19 μετά από την απογευματινή βροχούλα ο καιρός ξάνοιξε και πραγματοποιήθηκε η Λαϊκή Συναυλία.

Πάνω στο ευρύχωρο πατάρι, που έστησε φιλοκερδώς ο Σπύρος Σούφης, ο Ηλίας Ανδριόπουλος, η Μαργαρίτα Ζορμπαλά και οι άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες.

Εύστοχα ο Νεόφυτος Γκίνης προλογίζοντας τη βραδιά εκ μέρους των διοργανωτών είπε:

«Ελπίζουμε ότι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση ώστε οι πολιτιστικές και κάθε είδους πνευματικές εκδηλώσεις να έλθουν κοντά στην επαρχία και όχι να είναι μόνιμες στον υδροκέ-

φαλο της Αθήνας, και των μεγάλων αστικών κέντρων. Η επαρχία παίρνει το μερίδιό της.»

Και ο συνθέτης Ηλίας Ανδριόπουλος αφού χαιρέτισε την προσπάθεια που καταβάλει το Υπουργείο Πολιτισμού για να φτάσει το καλό έντεχνο τραγούδι και κάθε μορφή τέχνης στην επαρχία, αναφέρθηκε στη συνέχεια στις (ακουστικές) δυσκολίες του χώρου που θα δινόταν η Συναυλία και έκανε έκκληση προς τον παρευρισκόμενο βουλευτή Αχιλλέα Κολιούση και τον Νομάρχη για την εκδήλωση ενδιαφέροντος για διαμόρφωση κατάλληλου για τέτοιες εκδηλώσεις χώρου. (Σ.Σ. Μήπως κάνει το Κάστρο;).

Αμέσως μετά τους σύντομους αυτούς χαιρετισμούς και τα προλογικά άρχισε να ξεχνόταν απ' το πατάρι η πραγματικά καλή έντεχνη μελωδία.

Δεν χρειάστηκαν πολλά τραγούδια για να επιτευχθεί η επικοινωνία εκτελεστών και κοινού.

Απ' τα πρώτα κιόλας άρχισε ο κόσμος που είχε γεμίσει την αυλή του Γυμνασίου (κι' από που δεν είχαν έρθει) με τα παλαμάκια να κρατάει το ρυθμό.

Και ήρθε στο δεύτερο μέρος της Συναυλίας η ταύτηση. Πάλκο και Πλατεία έγιναν ένα. Όλοι πομποί και δέκτες. Μα τ' αποκορύφωμα ήταν όταν τα νιάτα ξεχύθηκαν στο χορό. Μπράβο! παιδιά που με τον αυθορμητισμό σας δόσατε τον τόνο στη βραδιά.

«Πέστε κ. Ανδριόπουλε στη Μελίνα και τους αρμόδιους του Υπουργείου ότι τα χρήματα που διέθεσαν έπιασαν τόπο».

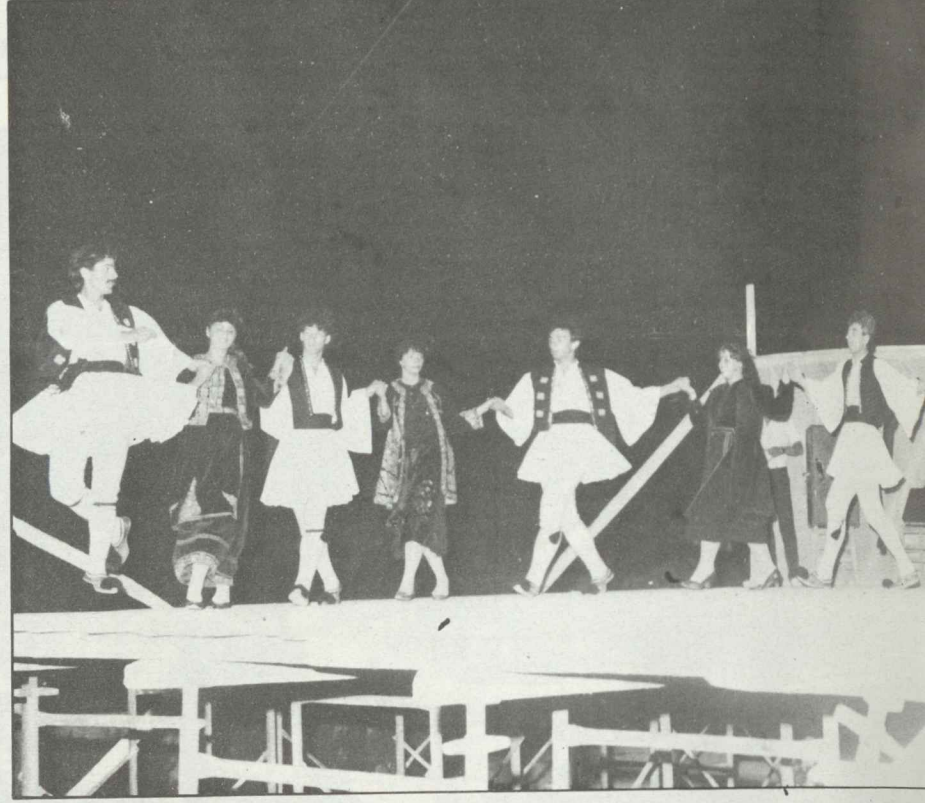
Δεν υπάρχει μόνο στο Λυκαβητό διψασμένο για το καλό τραγούδι κοινό. Υπάρχει και στο Μαργαρίτι. Στο κάθε Μαργαρίτι της Επαρχίας.

Δεν είμαστε κριτικοί του Θεάτρου για ν' αξιολογήσουμε καλλιτεχνικά την παράσταση του Λαϊκού Θεάτρου Πειραιά που δόθηκε στις 20 με τους Βάτραχους του Αριστοφάνη. Αν όμως οι αντιδράσεις και κριτικές των θεατών έχουν κάποια σημασία τότε αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι ήταν μια πολύ πετυχημένη παράσταση αφού γέλασαν όλοι με την ψυχή τους, χάρηκαν και χειροκρότησαν το παιξίμο κάθε ηθοποιού ξεχωριστά αλλά και σαν σύνολο και το τέλος είπαν. «Ήταν όλοι οι ηθοποιοί πρωταγωνιστές».

Εκλαίκευμένη, όσο είναι δυνατό, η κωμωδία του Αριστοφάνη, (έμοιαζε σημερινή), έγινε κατανόητη κι' απ' τον πιο απλό θεατή.

Ας συγχωρήσουν οι καλλιτέχνες την κάπως περιορισμένη, σε σύγκριση με τις άλλες βραδιές των εκδηλώσεων, συμμετοχή του κόσμου, που οφειλόταν κατά τη γνώμη μας, στα απειλητικά σύννεφα και ίσως στη μη εγκαίρως διαφήμιση της παράστασης.

Στις 21, τρίτη και τελευταία βραδιά των εκδηλώσεων τα νιάτα του Μαργαριτιού μαζί με το συγκρότημα του Σπύρου Αντωνίου σκόρπισαν ριγη συγκίνησης με τους Δημοτικούς χορούς και τα τραγούδια. Πραγματικά η βραδιά αυτή θα μείνει αξέχαστη όχι μόνο στους Μαργαριτιώτες αλλά και στο πλήθος των ξένων που με ενθουσιασμό παρακολούθησε την εκδήλωση.

Δηλώσεις του Πολιτιστικού Ομίλου Μαργαριτιού για τις εκδηλώσεις

Να τις μας είπε για τις εκδηλώσεις ο Πολιτιστικός Όμιλος Μαργαριτιού δια στόματος του Γραμματέα του Κώστα Γάτου.

Φέτος έγινε στο Μαργαρίτι το ξεκίνημα μιας σειράς πολιτιστικών δραστηριοτήτων με τις τριήμερες εκδηλώσεις του Αυγούστου.

Η μεγάλη συμμετοχή του κόσμου στις εκδηλώσεις αυτές και οι προσπάθειες των αρμόδιων φορέων είχαν σαν αποτέλεσμα την επιτυχία των εκδηλώσεων. Κάτι που μας αποδεικνύει ότι όταν θέλουν οι Μαργαριτιώτες πολλά μπορούν να προσφέρουν στην πολιτιστική ανάπτυξη της περιοχής.

Χωρίς μεγάλες καμπάνιες και διαφημίσεις με λίγα έξοδα, αλλά με πολλή δουλειά κατάφεραν να προσφέρουν ένα αξεχαστο πολιτιστικό τριήμερο προσιτό σ' όλο τον κόσμο.

Το Μαργαρίτι ήταν, είναι και θα είναι μια αστήρευτη πηγή πολιτιστικής προσφοράς για τον τόπο. Ο χορευτικός μας Όμιλος παρά τις αντιξοότητες που αντιμετωπίζει (προβλήματα στολών κ.α.) έδειξε για μια ακόμη φορά ότι μπορεί να υπερβληθεί στα καλύτερα χορευτικά συγκροτήματα της Ηπείρου. Αυτό βέβαια οφείλεται στο μεράκι και τις ικανότητες του εκλεκτού χοροδιδάσκου Οδυσσέα Χαντζάρα που ακούραστα μοχθεί για το σκοπό αυτό και στις μεγάλες προσπάθειες που καταβάλουν και την αγάπη που δείχνουν για τους παραδοσιακούς χορούς τα παιδιά μας που πλαισιώνουν τον χορευτικό μας Όμιλο.

Δεν παραλείπουμε να τονίσουμε ότι στην επιτυχία του χορευτικού μεγάλη είναι η συμβολή του ντόπιου καλλιτέχνη Σπύρου Αντωνίου το συγκρότημα του που φιλοκερδώς καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την όσο δυνατόν μεγαλύτερη επιτυχία των εμφανίσεων του χορευτικού.

Οι εισπράξεις των εκδηλώσεων θα διαθούν για την κατασκευή ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΛΩΝ που τόσο έχει ανάγκη το χορευτικό μας συγκρότημα και που μόνο με τη βοήθεια συμβολή όλων θα μπορέσουμε να τις κατασκευάσουμε.

Γι' αυτό κάνουμε ΕΚΚΛΗΣΗ στους ΑΓΙΟΝΤΑΧΟΥ Μαργαριτιώτες να ενισχύσουν προσπάθειές μας αυτές που μαζί με Αδελφότητα και την Κοινότητα ξεκίνησαμε πιστεύουμε ότι με τη βοήθεια όλων θα φέρουμε σε πέρας.

Τελειώνοντας θα ήθελα εκ μέρους των διοργανωτών των εκδηλώσεων να ευχαριστήσω όλους εκείνους που βοήθησαν για την επιτυχία τους.

Ιδιαίτερα ευχαριστούμε τον Πολιτιστικό Όμιλο και την Αδελφότητα Ελευθερίου και τον Εθνικό Οργανισμό Πρόνοιας που δάνεισαν τις στολές για το χορευτικό. Έτσι τους τραγουδιστές Γιώργο Μπέκο και Κατωμέρη που συμμετείχαν φιλοκερδώς στο πρόγραμμα.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Προσφορές για τις στολές του χορευτικού

1. Αδελφότητα Μαργαριτιωτών 50.000
2. Φάνης Παπαδιαμάντης 1.000
3. Δημήτριος Κακούρης 1.000
4. Παναγιώτης Μήτσος 5.000
5. Θεόφιλος Μήτσος 1.000

στη μνήμη της γυναίκας του

Όποιος επιθυμεί να ενισχύσει την προσπάθεια μπορεί να δώσει τα χρήματά

- Στον Πολιτιστικό Όμιλο
- Στην Κοινότητα
- Στην Αδελφότητα

Σ' όλους θα σταλούν αποδείξεις από τον Πολιτιστικό.